

## Prædiken (Matt. 27, 57 – 66)

Du har forstået at vi tabte, ikke, sagde en nydelig ældre herre og så tvivlende på mig over brillerne, efter jeg med åbenbart ubegribelig stor iver og ihærdighed havde fortalt ham om alle forberedelserne og de fantastiske initiativer, alle de gode kræfter lagt i at kaste lys over og skabe bevidsthed om dagens markering af 200 året for Slaget ved Sjællands Odde.

Og jo da, kunne jeg berolige ham med - det har jeg..

Historiebøgerne er jo gode til at holde regnskab. De analyserer og vurderer, trækker store linier og giver perspektiv. Ingen lades der i tvivl om, at da Linieskibet Prins Christian Frederik endte sønderskudt hvor den gjorde ud for Havnebyen, og 69 mænd mistede livet inden det hvide flag blev hejst, ja, så var det en ret forventelig slutning på en sørgelig periode i Danmarks historie, og skyldtes begivenheder langt udenfor rækkevidden af både Kaptajn Jessen, Løjtnant Willemoes, og de andre ombord.

Det ændrer bare ingenting!

For årsagen til at vi er samlet her i Odden kirke i dag, 200 år efter. Grunden til at vi stadig lægger kranse, og synger 'De snekker mødtes' har intet som helst med vindere eller tabere at gøre. Grunden til at alle sejl er sat til i dag her på Odden, er at den her historie stadig giver mening, stadig griber os, og har en gyldighed der brager gennem tiden.

Historien om Kaptajn Jessen, om Peter Willemoes, om dem alle - fra de øverst rangerende officerer, til de yngste kadetter og krudtdrenge rækker ind bag facaden på enhver, om det er mænd i trøjen, koner på kirkebænken eller unge konfirmander, som dem her fra Odden, der sidder der på bagerste række, - alle er de den lige nær..

Den er nemlig en stærk og nødvendig påmindelse om, hvor langt det nogen gange er nødvendigt at gå. Hvor meget man kan blive bedt om at give, der hvor man kæmper for sin sandhed og overbevisning – og det er et budskab der igen og igen prikker os på skulderen. Det går ikke væk, det bliver ikke uaktuelt, for de dumpe drøn der én gang bragede over Kattegats våde bølger smælder nu over Afghanistans tørre sand.

Vi er her i dag fordi der stadig, hele tiden er nogen, der må sætte sig ud over sig selv. Vi er her i dag fordi den verden vi er sat til at leve i både kræver handling og refleksion.

Når vi går i kirke på en dag som i dag, er det fordi sådanne ord ikke får lov at svæve løst rundt her. Her i huset hænger vi dem op på noget. På ham der hænger dér på sit kors. Og minder os om, hvor langt ud Gud gik, da han ville have os i tale – at han lod sig hænge der, for at holde os fast på, hvad prisen kan være når man sætter sig ud over sig selv.

Der findes ikke et stærkere budskab at samles om, end det, at det koster at leve. Det er så stærkt, at det endda fordre af os at vi tør se efter storhed, hvor det mest ligner nederlag.

Der er ikke noget tidspunkt på året hvor det er mere klart, end nu hvor vi er på vej gennem påsken. Der er ikke noget sted, hvor der er mere synligt end på det kors, hvor Jesus hænger. Men kun fordi historien fortsætter.. Han bliver ikke hængende.

Der hører til denne dag, påskelørdag, en pudsigt skæv historie. Om den rige mand Josef fra Arimatæa, der ikke kan have at den døde Jesus hænger dér på korset, sølle og ydmyget, men piller ham ned og svøber ham i et lagen og lægger ham i graven.

Der må være orden i tingene – og en sten bliver rullet for. Og der sidder kvinder og holder øje. Og der kommer vagtmænd – så ingen skal stikke af med ham.

Hvorfor er det at vi skal høre det. Jo, for nok er Jesus død, men han bliver ikke dér - pænt rullet ind i sit lagen.

Han bliver ikke på korset, han bliver ikke i graven.

Stenen bliver rullet væk, graven er tom.

Den død han ved første øjekast tabte livet til, fik vredet armen om, og måtte slippe sit tag i ham.

Om et øjeblik skal vi synge en smuk påskesalme, der hører denne dag til: Der venter bag langfredags nat et påskemorgenrøde. Og den handler om dette.

At det bag lidelsen, bag smerten, bag kampen, bag tabet, bag det uforståelige og meningsløse – bag alt det vi skal kæmpe med – alt det Jesus på den lange fredag hvor han ender på sit kors slår fast hører menneskelivet til– lyder til os mennesker, der helt kan forsvinde i det der er svært, at det ikke skal have det sidste ord, der er at sige om os.

Vi er skabt til mere, og selv der hvor det ikke springer os i øjnene, må vi håbe det og tro det.

Egentlig skulle man råbe hurra og springe højt af glæde, men vi er pæne folk her i kirken, så vi kalder det det rette navn, vi kalder det påskeglæde, og det betyder, at kan vi se med friske øjne, på det der kunne være rent og skært forstemmende.

Vi holder fast i det i dag. Vi insisterer på, at det liv som gik tabt – har betydning der rækker gennem tiden – for kan det håb ikke træde i karakter på en dag som denne, sådan som Jesus gjorde det påskemorgen, ja, så ville der ikke være nogen fornuftig grund til at være her..

Så kunne kirken i dag være gabende tom.

Så ville de unge der døde den nat for 200 år siden være ligegyldige, og 'Slaget ved Sjællands Odde' lige så godt blive skrevet ud af historiebøgerne.

Gravmonumenterne fra kirkegården kunne ligge knust på Oddenvejen, som vejbelægning for de travle forbigående – der skal se om ikke de lige kan nå færgen.

Men vi er her...Der er fuldt hus igen.

Under hvælvingerne her – hvor vores historier bliver samlet, og får et helt nyt lys kastet på sig.

Vi er her, og slår ud med armene og fortæller at vi, nu og her, er stolte fordi nogen engang satte sig ud over sig selv. Fordi nogen engang tog en sag på sig, der ikke kun var deres.

Vi er her for at sige, at der i den gamle historie er spor der peger videre.

Spor der peger os videre – ud over os selv.

Amen.